

PESTI MOZI.

A lépcsőn álló.

Szerencsétlen és szegény ember vagyok, kérem szépen, akinek csak egy-egy gyöngé és könnyelműen luxuriózus pillanatában lehet meg az a gyönyörűsége, hogy konflisban vagy fiakkeren robog végig szeretett fővárosunk utcáin. Nyomorult pesti pártá vagyok, kérem szépen, aki napjában háromszor-négy-szer is utazom a villamoson és akinek életét éppen olyan mértékben mérgezi meg a villamos, mint a telefon. Villamos-specialista vagyok, — életemben ez a tragikus momentum — ismerem a villamoson járó embert, az arcukat, amin ott ül a forint-probléma, a típusaikat, a kint álló szivarozót, aki a nyakamra veri le a szivarja hamuját, az öreg anyókat, aki ősz hajához nem illő példátlan szemtelenséggel tolakodik föl a tulzsufolt kocsira, az ujságolvasót, a bliccelőt, a perronbetyárt, aki a hölgyeket fixirozza és a többieket, akik olyan furcsák és kellemetlenek, mint amilyen maga a villamos.

De egy se, egyetlen egy se olyan kellemetlen, mint a lépcsőn álló ember. Kicsoda ő és honnan jött, kivel tart rokonságot ez a fajzat, mért jött a világra és mért boszantja az embereket? Nem tudom, nem tudok róla semmit, csak vak gyűlölettel nézek rá és azt hiszem, miatta fogok egyszer gyilkolni és miatta leszek büntetett előéletű egyén. Mert megölöm egyszer a lépcsőn álló embert, az bizonyos.

Három alfaja van a lépcsőn állónak.

Az első kettő az ártatlanabb. Szerény és félnék, néha kedves is. Nem szemtelen. Eseteik a következők:

1. A megállóhelyen elindul a villamos. Az utolsó percben fölugrik rá egy ember. Szegény, rikkancs, vagy kifutó-gyerek, vagy más ilyenféle. A villamos nincs tele, de ő csak a lépcsőn marad. Ha az ellenőr jön, leugrik és eltűnik. A kalauztól nem fél, a kalauz tudja, hogy ingyen utazik, de hagyja. Minden állomáson leugrik. És mikor a villamos újra megindul, föláll a lépcsőre. Szerény ember. Ha valaki le akar szállni, a lépcső balsarkára huzódik.

2. A villamos zsúfolva van. Egyetlen hely sincs. A perronon tizenötven állnak. A kocsid megindul és ekkor a lentvárók tömegéből egyszerre kiválik egy ember és hirtelen elhatározással fölugrik a villamosra. Csak a következő állomásig áll a lépcsőn. Ott leszáll valaki és akkor ő, aki a fölszállás elsőségére opciót váltott magának, már fönt van a perronon „egy ember leszállt!” kiáltással. Félnék természetű és drukkol, hogy leparancsolják. Mindenkinek a titkos szimpátiája az övé.

Az igazi lépcsőnálló, a szemtelen, a neveletlen, az arrogáns, egészen más ember. Rendszerint jó télikabátban jár, keztyű is van rajta, a tekintete parancsoló és a tartása méltóságos. Perronlakó. Sose megy be „a kocsid belsejébe”. Kint áll. A jegyét a kabátja gomblyukában láthatóan hordja, mint egy lóversenyjegyet. Nyugodtan áll, áll, áll, amíg a villamos nem közeledik az ő állomásához. Az utolsóelőtti állomáson egyszerre kiválik a tömegből. Keresztül-furja magát a többieken, mindenkit eltol, oldalba vág és visszalök és mint egy hős, diadalmas arccal fogja meg a sárgarézdudát a följárónál és lelép a lépcsőre. Még volnának fölszállók, de hiába. Ő ott áll a lépcsőn és nem enged föl senkit. A villamos még három-négy percig megy az állomásig és ő folyton a lépcsőn áll. A villamos lassan megy, neked az átszálló-állomásra most indul a kocsid, le akarsz ug-rani, de nem lehet, mert ő ott áll a lépcsőn. Egy ismerőst látsz az utcán, a kocsid egészen lassan megy,